

Dinsdag 25 juni 1918 – ochtendeditie

Een verklaring van de Raad van Vlaanderen.

Berlijn, 24 juni. De Raad van Vlaanderen heeft, volgens een mededeling van het Centraal Vlaams Persbureau, in een plenumzitting de volgende verklaring aangenomen, welke aan de gouverneur-generaal van België is toegezonden:

Sedert de 3^e maart 1917, de dag, waarop de Duitse rijkskanselier onze gedelegeerden de plechtige mededeling heeft gedaan, waarin aan het Vlaamse broedervolk Duitslands krachtige en duurzame bescherming, ook na het sluiten van de vrede werd toegezegd, is meer dan een jaar verlopen. Nog staat de wereld met de wapens in de hand, nog strijden de legers der tegenstanders met verbittering, doch de successen van de Duitse wapens in het intussen verlopen tijdperk doen ook hen, die tot dusver nog twijfelden, de uiteindelijke overwinning van Duitsland nabij schijnen. We hebben van meet af aan vertrouwen gesteld in onze Duitse stamgenoten en wenden ons tot het broedervolk in de overtuiging dat het bij zijn successen in het oosten en op de slagvelden in Frankrijk het stamverwante Vlaamse volk niet zal vergeten.

Steunend op de krachtige ontwikkeling, welke de gedachte aan een vrij en zelfstandig Vlaanderen sedert de verklaring van de Duitse rijkskanselier bij ons te lande heeft ondergaan, heeft de Raad van Vlaanderen de 22^e december 1917 tot de zelfstandigheid van Vlaanderen besloten en hij verkondigde daarmee het oude doel der Vlaamse Beweging opnieuw in een plechtige vorm.

Ons Vlaamse volk is een onterfd en onderdrukt volk. De eeuwenlange heerschappij van een nationaliteit en cultuur, die ons vreemd waren, heeft de hartslag van onze vaders tot stilstand gebracht. Doch hij,

wiens ogen het karakter van ons volk vermogen te erkennen, hij, die zijn stem kent, ziet thans hoe het wezen van ons volk zich weer een uitweg baant: een jubelend losbreken van een nieuwe bewuste volkskracht.

Duizenden hebben in de zittingen en bij de nieuwe verkiezingen van de Raad van Vlaanderen het recht van hun stam en hun vrijheid geëist, vele duizenden moeten nog zwijgend hun hoop verbergen, daar hun toekomst nog onzeker voor hen ligt.

In noodweer heeft het Duitse leger de bodem van ons land betreden. In de loop van de oorlog hebben de Vlamingen, ondanks de harde offers, welke aan de bewoners van het bezette gebied zijn opgelegd, ingezien dat niet het Duitse rijk hun ware vijand is, maar de Belgische regering. Niettegenstaande de moeilijke omstandigheden, waarin de bezettende macht zich bevindt, heeft het Duitse bestuur aan de Vlamingen de verwezenlijking van hun wensen op het gebied van taal, school en bestuur gebracht. De Belgische regering daarentegen heeft alle wensen van het Vlaamse volk slechts met een hooghartig "neen" beantwoord. Naar wij uit de mond van krijgsgevangenen Vlamingen vernemen, vervolgt ze nog heden onze broeders, wanneer deze zelfs niet meer verlangen dan onder aanvoering in hun moedertaal in de strijd en in de dood te worden gevoerd.

Wij weten daarom dat een in haar oude machtspositie herstelde Belgische regering, ook al zou zij aan de vredestafel de Duitse beschermer van Vlaanderen gouden bruggen van schone beloften voor de Vlamingen bouwen, voor ons Vlamingen slechts Belgische haat, voor onze cultuur Franse spot, voor ons staatkundig leven Engelse voogdij en voor ons economisch bestaan Amerikaans kapitaal met Amerikaanse schuldeisers zal brengen. Een prijsgeven aan Frankrijk, Engeland en Amerika zou ons volk tot verval brengen, zijn aard te gronde richten en zijn geschiedenis te niet doen.

In deze ernstige stonde vertrouwen wij, als een volk dat onafhankelijk wil zijn, op Gods hulp, op onze onwrikbare vastberadenheid en op Duitslands krachtige wil en heldere blik op de toekomst. Vlaanderen, dat economisch, politiek en strategisch aan de drempel van Duitsland is gelegen, weet dat zijn zelfstandigheid door Duitsland gewaarborgd is, doch dat deze niet zonder Duitslands hulp tot stand kan komen. Deze zelfstandigheid is slechts dan verzekerd en voor altijd in de toekomst een onaantastbare grondslag van ons volksbestaan, wanneer zij een politieke zelfstandigheid is, die eigen wetgevende lichamen, een eigen regering en een eigen rechterlijke macht bezit die het ons mogelijk doen zijn onze politieke, economische en culturele belangen in de zin te behartigen als de natuurlijke bestemming van ons land vereist.

In het volle bewustzijn van de verantwoordelijkheid tegenover ons volk, geloven wij daarom dat Vlaanderens bevrijding van elke verfransende macht, ook Duitslands bevrijding van een vijandige bedreiging beduidt. Stamgemeenschap, geschiedenis en zelfbehoud wijzen Duitsland en Vlaanderen naar hetzelfde doel: een vrij, zelfstandig Vlaanderen.

Dinsdag 25 juni 1918 – avondeditie

Geen berichten over België.